

sinkes ved, at man optager den Debat, der her var Tale om. For det andet vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Bording, at det forekommer mig at være utvivlsomt, at det af det ærede Medlem Hr. Zahle og andre her forelagte Lovforslag paa det heromhandlede Omraade er, om end ikke uangribeligt, saa dog langt bedre end det Forslag, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. Bording og hans Meningsfæller.

Til det ærede Medlem Hr. Holstein skal jeg sige, at jeg er enig med ham i hans Udtalelse om, at Landbrugets lette Adgang til Realkredit har været et tveægget Sværd. Dette betyder jo, som det ærede Medlem Hr. Holstein ogsaa har sagt, slet ikke, at han tager Afstand fra, at man er gaaet denne Vej, men blot, at man har brugt denne Vej saa flittigt, at Slutresultatet i en Periode som den nuværende er blevet dette, at der er et alt for stort Misforhold for alt for mange Landmænd — og for Resten ogsaa for andre end Landmændene — imellem deres Gældsbyrder og deres Bruttoformue.

Jeg vil derfor ogsaa gerne sige til den højtærede Statsminister, at jeg synes, han udtaler sig meget dristigt, naar han siger, om end kun for Landbrugets Vedkommende, at det eneste, der er i Vejen, er, at man ikke har faaet Parikronen gennemført i det offentlige og det private Liv. Dette kan jeg paa ingen Maade indrømme. Thi selv om man tænker sig Parikronen gennemført baade i det offentlige og i det private Liv i videste Udstrækning, saa Landbruget bliver rentabelt, saa forsvinder dog ikke det ved hele vor forfejlede økonomiske Politik i det private og det offentlige Liv frembragte Misforhold mellem den store, store Gældsbyrde, som altid er sikker, og Aktiverne, som jo altid baade for det offentlige og for de private er usikre. Dette Forhold rydder man nu ikke bort. Der er altsaa mere i Vejen end det, den højtærede Statsminister mente. Og er den højtærede Statsministers Formel altsaa ikke rigtig for Landbrugets Vedkommende, saa er den endnu mindre rigtig for Industriens og andre Erhvervs Vedkommende, hvor der er andet og mere i Vejen end dette, at Lønningerne er for høje, og at Parikronen ikke er fuldt gennemført, og at Skatterne etc. derfor ogsaa er for høje. Dette er kun en Del af Sagen; hele Spørgsmaalet er saa kompliceret, at man paa ingen Maade letter Løsningen af disse vanskelige Spørgsmaal ved at hage sig fast i en aldeles bestemt doktrinær Anskuelse, som for en stor Del er histo-

risk bestemt af Forhold, som ikke er til Stede længere. Man bliver blot ved med at træde gamle Standpunkter flade, uden at denne Rigsdag hidtil har været i Stand til at hjælpe Landet ud af den Sump, det er kommet i. Intet vil kunne bidrage mere til at hæve Rigsdagens Anseelse i Befolkningens Øjne, end om det maatte lykkes denne Rigsdag ved forenede Bestræbelser virkelig at yde et positivt og alvorligt Bidrag til, at vi kunde gøre noget effektivt for at hjælpe baade Byerhvervene og Landbruget under den Krise, hvori vi befinder os, thi her betyder Stilstand Tilbagegang. Bliver der intet gjort, skal alting blive ved at gaa sin skæve Gang, vil de Tab, der nu er lidt, ikke blive mindre, men de vil efter al Sandsynlighed vokse i Fremtiden.

Naar det ærede Medlem Hr. Zahle siger, at kun de usikre Panthavere rammes af hans Lovforslag, er det ikke helt sikkert, at han har Ret. Der staar i dets § 38: „den Panthaver, hvis Pant antages“ — d. v. s. af Udvalget — „ikke at kunne tilstrække“, men der kan meget let være Meningsforskel mellem Udvalget og Panthaveren. Denne kan sige: Lad mit Pant være i Fred, saa skal det nok vise sig at kunne tilstrække, men skal jeg realisere i dette Øjeblik ved Tvangsauktion, saa kan der meget let blive et saa daarligt Udfald af Tvangsauktionen, at jeg ikke bliver dækket. Spørgsmaalet er derfor ikke saadan at løbe til.

Til det ærede Medlem vil jeg yderligere sige, at hans Lovforslags § 26 om Husdyr er ikke, som han siger, en Omarbejdelse af Loven om Aftaler, men af en Bestemmelse i Loven om Køb paa Afbetaling af 8. Maj 1917, og jeg synes ikke, Omarbejdelsen er helt heldig.

Naar det ærede Medlem endelig paa mit Spørgsmaal om, hvor Pengene skal skaffes fra — hvad jeg synes er et Kardinalpunkt i det hele, for kunde man skaffe Pengene paa en fornuftig Maade, saa er jeg ikke i Tvivl om, at der kunde gøres noget godt med dem — henviste til, at det er en Formueafgift, som her skal bringes i Anvendelse, paa en Snes Millioner eller saa, saa tror jeg, at denne Gentagelse af det en Gang ihjelslaaede Projekt om den store Formueafgift til at hjælpe Landet ud af Krisen — ja, jeg kan sige to Gange ihjelslaaede, først den store Formueafgift, der blev slaaet ihjel her i Folketinget, og saa den mindre, der blev slaaet ihjel ved sidste Valg — ikke vil lette Lovforslagets Gennemførelse. Det ærede Medlem bør give Anvisning paa